

Για την κατάσταση που δρομολογείται στα πανεπιστήμια

Αντικειμενικά πρωτεύον όσον αφορά την παρούσα κατάσταση στα πανεπιστήμια είναι το ζήτημα της αναδιάρθρωσης των όρων εργασίας των διοικητικών υπαλλήλων. Μιας αναδιάρθρωσης με δύο βασικούς άξονες: αφενός τη σταδιακή απεμπλοκή του κράτους από τη χρηματοδότηση και διαχείριση των ιδρυμάτων¹ και αφετέρου την περισσότερο οξυμένη εκμετάλλευση όσων εργαζόμενων παραμείνουν στις θέσεις τους ή/και την πρόσληψη χειρότερα αμειβόμενων και πιο πειθαρχημένων εργαζομένων· διαδικασίες που θα δρομολογηθούν εν μέρει μέσα από την επέκταση της συνθήκης των εργολαβιών.

Σε συνδυασμό με τις ραγδαίες αλλαγές στο επίπεδο εργασίας και διαβίωσης των εργαζομένων, αυτό που αναμφισβήτητα ακολουθεί άμεσα - ύστερα από το σταμάτημα των μαχητικών κινητοποιήσεων, καταλήψεων και απεργιών από φοιτητές και εργαζομένους- **είναι η εκ νέου τοποθέτηση του ζητήματος της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης.** Συγκεκριμένα, βασικοί άξονες που τίθενται είναι η εντατικοποίηση των σπουδών, η διαγραφή φοιτητών και η εισαγωγή διδασκτρών για την φοίτηση από έναν κύκλο σπουδών και πέρα· όλα αυτά σε συνδυασμό με το (κρυφό) ζήτημα της άμισθης ή υπαμειβόμενης εργασίας που επιτελούν² (και θα επιτελούν ακόμα πιο συστηματικά, ελέω διδασκτρών) προπτυχιακοί και μεταπτυχιακοί φοιτητές.

Τα παραπάνω έρχεται να εισάγει/επισημοποιήσει ο νέος εσωτερικός κανονισμός για τα πανεπιστήμια ο οποίος είναι πιθανό να ενσωματωθεί στον νέο “πρότυπο οργανισμό” για τα ΑΕΙ.

Για την υποτίμηση της εργασίας γενικά

Οφείλουμε να δώσουμε την πρέπουσα σημασία σε ορισμένα πρόσφατα ενδεικτικά γεγονότα που μαρτυρούν την **κλιμάκωση της ολοκληρωτικής επίθεσης των αφεντικών στην εργατική τάξη, με κύριο στόχο την επανάκαμψη της κερδοφορίας τους και την επιβολή του νέου ολοκληρωτισμού κράτους και κεφαλαίου,** με κυριότερη και ίσως πιο σημαντική την πρόταση του εργοδοτικού -και κυβερνητικού- συμβουλευτικού μηχανισμού ΚΕΠΕ (Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών) για κατάργηση του κατώτατου μισθού για τους νέους έως 29 ετών για ένα έτος από την πρόσληψή τους (δήθεν για την καταπολέμηση της ανεργίας!!!)³ και αντικατάσταση του επιδόματος ανεργίας με επίδομα απασχόλησης. Σε παρόμοια πλαίσια κινείται και η ομόφωνη απόφαση του ΑΣΕ (Ανώτατο

Συμβούλιο Εργασίας) για απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων σε συμφωνία με τις ιδιαίτερες ανάγκες και απαιτήσεις των καπιταλιστικών επιχειρήσεων⁴, η οποία ελήφθη και χαιρετίστηκε σύσσωμα από το σύνολο των μηχανισμών που υπερασπίζονται και διασφαλίζουν τα ταξικά συμφέροντα των μικρών-μεσαίων και μεγάλων ντόπιων αφεντικών (ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΕΣΣΕ -μαζί τους συναίνεσε και ο περίφημος δήθεν “αντιπρόσωπος των εργατικών συμφερόντων”, η ΓΣΕΕ) καθώς και από τους επίσημους κρατικούς/κυβερνητικούς φορείς (υπουργεία εργασίας και οικονομικών).

Όλα αυτά που αναφέραμε πρέπει να γίνουν κατανοητά σαν ένα σοβαρό σχέδιο συστηματικής, μεθοδικής και άγριας/βίαιης υποτίμησης και εκμετάλλευσης της εργασίας απ' τα ντόπια αφεντικά και για δικό τους λογαριασμό. Το “εθνικό σχέδιο δράσης για την απασχόληση των νέων” και τα διάφορα κρατικά (συχνά με χρηματοδότηση από την ευρωπαϊκή ένωση) προγράμματα όπως η “κοινωνικής” εργασία, τα οποία όλο και αναδύονται στην επικαιρότητα με διάφορες αφορμές, αποτελούν απλώς συμπτώματα αυτής της όξυνσης των διαδικασιών καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και απαξίωσης της εργασίας.

1 Τη στιγμή που γράφεται το κείμενο, το 25% του μισθού πολλών σε διαθεσιμότητα υπαλλήλων, που συνεχίζουν παρόλα αυτά -μάλλον άτυπα- να εργάζονται, καταβάλλεται από το ΕΜΠ με δικά του κονδύλια.

2 Όχι μόνο με τις πρακτικές, αλλά και με διάφορα πρωτότυπα project που όλως τυχαίως έχουν να κάνουν με τις business κάποιου καθηγητή.

3 Τέτοια προγράμματα εφαρμόζονται σε διάφορες παραλλαγές τα τελευταία 30 χρόνια στο εξωτερικό. Συνήθως, η υποσχόμενη καταπολέμηση της ανεργίας παραμένει στη σφαίρα της φαντασίας· δεν μπορούμε όμως να πούμε το ίδιο για τη συμπίεση του μισθολογικού κόστους των επιχειρήσεων.

βλ. το έντυπο [Workfare: η συνέχισή της ανεργίας με άλλα μέσα](#), από τη Συνέλευση για την Κυκλοφορία των Αγώνων

4 Θυμίζουμε: ήδη από τις 12/2/2012 έχει αποφασιστεί το τσεκούρωμα του βασικού μισθού και η ουσιαστική κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων εργασίας.

Η έννοια του “έμμεσου μισθού” και η ανάγκη διεκδίκησής του

Το κόστος της φοίτησής μας -ουσιαστικά οι δαπάνες για την σίτιση, την στέγαση, τα βιβλία και τις μεταφορές μας- μπορούμε να θεωρήσουμε ότι εμπεριέχεται σε αυτό που ονομάζουμε “έμμεσο μισθό”. Με λίγα λόγια, αυτός περιλαμβάνει τα κοινωνικά εκείνα αγαθά που χρειαζόμαστε και τα οποία μας δίνονται έμμεσα, υπό μορφή παροχών· είναι φυσικό επομένως η κατάργησή τους να είναι ισοδύναμη με μείωση των αποδοχών μας, του “άμεσου μισθού”. Εξάλλου, παρέχουμε στα αφεντικά τον πολύτιμο χρόνο και τις σωματικές και διανοητικές ικανότητές μας, είναι επομένως αναγκαίο να καλύπτονται και να ικανοποιούνται οι σύγχρονες υλικές μας ανάγκες καθώς και οι βασικοί όροι διαβίωσής μας.

Αυτό που συμβαίνει στην παρούσα φάση της καπιταλιστικής κρίσης, ως στρατηγική επιλογή από τη μεριά του κεφαλαίου, και στο οποίο πρέπει να αντιταχούμε, είναι η δραστική συμπίεση και συρρίκνωση των σύγχρονων υλικών και πνευματικών αναγκών που καλύπτονται από τις κοινωνικές δαπάνες: οι μεταφορές γίνονται όλο και πιο ακριβές· τα παραδείγματα από το χώρο της υγείας είναι πάμπολλα (και επίκαιρα)· στον χώρο της εκπαίδευσης αυτό παίρνει (ή θα πάρει) τη μορφή της κατακόρυφης αύξησης του κόστους φοίτησης μέσα από την μετακύλισή του στις πλάτες των φοιτητών. **Όλο και πιο επιτακτική γίνεται η ανάγκη διεξαγωγής δυναμικών και αυτοοργανωμένων αγώνων όλων όσων δεχόμαστε -ή σύντομα θα δεχτούμε- την εκμετάλλευση των αφεντικών, που ανάμεσα στις στοχεύσεις τους θα έχουν την αντιμετώπιση της επίθεσης κράτους και κεφαλαίου στον “έμμεσο μισθό” (στοχεύοντας στην καθιέρωση και την ουσιαστική διεύρυνσή του) και στις κοινωνικές παροχές και δαπάνες στον χώρο της εκπαίδευσης και συνολικά.**

Συνειδητά και σε αντιπαράθεση με λογικές ηττοπάθειας και παθητικότητας, σε απάντηση προς την εντεινόμενη καταστολή και εντατικοποίηση όλων των βασικών παραμέτρων και αναγκών της κοινωνικής ζωής, θεωρούμε αναγκαία την έγκαιρη προετοιμασία του κινήματος και των αγωνιζόμενων κοινωνικών υποκειμένων για την αποφασιστική διεξαγωγή και νίκη του νέου κύκλου (ταξικών) αγώνων -σε επίπεδο πανεπιστημίου αλλά και κοινωνίας συνολικά- με βασικό στόχο την αντεπίθεση των “από κάτω” αυτής της κοινωνίας και την συλλογική συνειδητοποίηση της δυναμικής για χειραφέτηση που έχουμε όταν ενωνόμαστε και συγκροτούμαστε ενιαία για να καλύψουμε τις ανάγκες μας και να ικανοποιήσουμε τις επιθυμίες μας.

Με τον ίδιο τρόπο που ο εκβιασμός που βιώνουμε κάθε μέρα στις ζωές μας δεν είναι απλά προσωπικός αλλά συνολικός, γενικός και αφορά το σύνολο του κόσμου της εργασίας, αναγνωρίζουμε ότι η απάντηση πρέπει εξίσου να είναι ενιαία, συστηματική και αποφασιστικά δοσμένη από -και με βάση- την τάξη μας

29 Ιανουαρίου 2014